

ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
9 ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ (ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ)

ΤΗΛΕΦ. 23-616

Απόκομμα **ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ**

14. ΜΑΡ. 1934

Χρονολογία

ΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΤΟΥ «ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
**Ἡ «Πάπισσα Ἰωάννα»
καὶ ὁ Ἐμμανουὴλ Ροΐδης**

ΠΩΣ ΑΦΩΡΙΣΘΗ ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗΝ ΑΥΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

4^{ΟΝ}

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — "Ενας ιεραπόστολος ενμφευδή μίαν νεαράν υπηρέτριαν. Ἡ Γιούθα — εἶσι δνομάζεται— συνελήφθη κάποια μέρα ἀπὸ δύο στρατιώτας καὶ ἐβιάσθη μὲρὸς στὰ μάτια τοῦ συζύγου της. Ἐννέα μῆνες κατόπιν ἐγεννήθη ἡ Ἰωάννα, ἡ ὁποία μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα της ἀπεφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν μοναχικὸν βίον.

Ἡ Ἰωάννα εἶνε ἓνα ὄρατο ξανθὸ κορίτσι. Δὲν υπάχει ἄνδρωπος ποὺ νὰ τὴν ἰδῆ καὶ νὰ μὴ θανατώσῃ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν μορφιά της. Ζητώντας τὸ μο-

ναστήρι, σὸ ὁποῖον θὰ περνοῦσε τὴν ζωὴν της, γυρίζει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Στὸ δρόμο ἀπαντᾷ τρεῖς κολυγῆρους, οἱ ὁποῖοι τὴν δηγυοῦν σ' ἓνα ξενοδοχεῖο. Ἐκεῖ, ὑστερα ἀπὸ γερὸ φραγοπότη, τὴς ἐπιτίθενται καὶ οἱ τρεῖς γιὰ νὰ τὴν διαφθειροῦν...

Διὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κολυγῆρων ἡ Ἰωάννα ἐπῆγε καὶ ἐκρύφθηκε πίσω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ὅπου ἦσαν τοποθετημένα τὰ κιβώτια μετὰ τὰ λείψανα τῶν Ἁγίων. Οἱ «πανοσιώτατοι» μὲρὸς εἰς τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο προπύργιον ὀπισθοχώρησαν. Ἀλλὰ σὲ λίγο ἀληθμόνησαν τὸν σεβασμὸ πρὸς

τὰ ἅγια λείψανα καὶ ἐχύμηξαν σὸ κρεβάτι, ἐνῶ ἡ δυστυχισμένη νέα «ἔτρεμεν ὡς κορυθαλλὸς ὑπὸ τὸ δίκτυον τοῦ κυνηγοῦ.» Ἡ σύγκρουσις ἦταν τόσο δυνατὴ, ὥστε ἔπεσε τὸ κρεβάτι καὶ σκορπίστηκαν σὸ πάτωμα τὰ κόκκαλα τῶν ἁγίων.

Στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ ἡ Ἰωάννα θυμήθηκεν διὰ «διὰ σισαφόνος» δνοῦ ἐπάταξεν ὁ Σαμψὼν Χιλίους Φιλισταίους. Ἐπῆρε, λοιπὸν καὶ ἐκείνη μίαν... κνήμην τοῦ ἁγίου Μαρκελλίνου καὶ ἄρχιον νὰ κτυπᾷ τοὺς ἀσεβελγῆς διώκτας. Ἀλλὰ τὸ πρωτότυπον ἔπλο, ὑστερα ἀπὸ μερικά κτυπή-

ματα, ἔπεσε καὶ ἡ ἡρώς «μετὰ πεισματῶδη ἀντιστάσιν κατέπεσε ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.»

Ἡ Ἰωάννα ἐκλείσει τὰ μάτια καὶ ἐπιετῆρῃ εἰς τὸ παρῳμένον. Στὸν οὐρανὸ ὅμως ὑπῆρχαν τότε ἅγιοι καὶ ἄγιοι ποὺ ἔθαυματουργοῦσαν γιὰ τὰς παρθένοὺς αἰσθητὰς ἐκινδύνουσαν. Ἐτοὶ τὴ στιγμή τοῦ ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς καλογῆρους ἐφεστη ἐπάνω στὴν Ἰωάννα, ἐνῶ ἡ δυσώδης καὶ οἰνωμένη αὐτοῦ τινὴ ἐμόλυθεν ἤδη τὸ ἄχρὸν πρόσωπον τῆς κορασίδοσ, ἔγινε ξαφνικὰ τερραστία μεταμόρφωσις!

Στὴν παρθενικὴ ἐπίδερμιδα τῆς Ἰωάννας ἐφύτρωσαν μακρὰ καὶ πυκνὰ γένεια. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ Παναγία ἔσωζε τὴν ἐποχὴ ἐκείνην τὰς παρθένοὺς ἀπὸ τὰ χέρια τῶν βαναυῶσαν καλογῆρων, ἀεπαγρυπνοῦσα ὡς ζηλότυπος πενθερά ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν συζύγων τοῦ υιοῦ τῆς.

Τὸ δὲ ἐπικολούθησε δὲν περιγράφεται. Οἱ καλόγηροι ἐτρομοκρατήθησαν ἀπὸ τὴν μεταμόρφωσιν τῆς Ἰωάννας, ἐνῶ ἐκείνη ἔτρεψε στὸν σταυλὸ καὶ ἔλυσε ἓνα γαῖδουράκι καὶ καθάλλα σὸ ὄπονητικὸ τετράποδο «ἀπειμακρόνη» τοῦ μουσάρῳ ἐκείνου καταγωγίου. Στὸ δρόμο, δταν ὁ κίνδυνος ἐτέρασε, τὰ γένεια τῆς Ἰωάννας ἐχάθησαν.

Μὲ τὴν δύσι τοῦ ἡλίου ἡ ξανθὴ κόρη τῆς Γιούθας ἐρῳθισε σὸ μοναστήρι τῆς Μοσχάρης. Ἐκεῖ, χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, ἡ ἡγουμένη «ἐμνήστευσε τὴν Ἰωάννα μετὰ τοῦ Σωτῆρος.»

Ἡ συμπάθεια τὴν ὁποῖαν ἔδειξεν ἀμέσως στὴν νέα καλογῆρῳ ἡ ἡγουμένη τοῦ μοναστηριοῦ ἦτο μεγάλη. Καὶ ἡ Ἰωάννα πῶς περνοῦσε τὶς ὥρες της; Πολλὰς φορὰς ἐνῶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι διεσκορπιζοντο καθ' ὁμίλους εἰς τὸν κῆπον, φαιδῳς διαλεγόμενα, ἐμπαίζουσα τὰς γραίας, διηγούμενα τὰ δνεῖρα τῆς νυκτός, διεκινῳουσα τὰ γραμμάτια τῶν ἐραστῶν, παραβάλλουσα τὸ μήκος τῶν ποδῶν καὶ τὸ χρῳμα τῶν χεῳλέων ἢ τῆς κόμης τῶν» ἡ Ἰωάννα περιλυπὸς ἔμενεν ὀλομόναχη «μετροῦσα τὸ ὕψος τῶν δένδρων καὶ αἰτιαμένη τὴν Ἁγ. Λιόββαν, διὰ ἀντὶ ἡδονῶν πλῆξιν μόνον καὶ χασμῳμάτας» ἐβῳρῳκε σὸ μοναστήρι.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τῆς Ἰωάννας ὁ Ροΐδης κάνει τὸν ἀκόλουθο συλλογισμὸ:

«Ἡ πλῆξις καὶ ἡ ἀργία εἶνε, νομίζω, τὰ κυριώτερα ἐλατῳήρια τῆς εὐσεβείας. Εἰς οὐρανὸν ἀτενίζομεν τότε μόνον δταν δὲν ἔχωμεν τι νὰ κάμωμεν ἢ νὰ ἐλπί-

σωμεν ἐπὶ τῆς γῆς, τὰς δὲ ἀργίας εἰκόνας ἀπαχθμεθα, ὁσῳς δὲν ἔχομεν ἄλλο τι ν' ἀσπασθῳμεν.»

Τρομερὰς αἱ νύκτες τῆς μοναστηριακῆς ζωῆς γιὰ μία νέα καὶ ὄρατα ὕπαρξι, ὅπως ἦτο ἡ Ἰωάννα. Τὰ δνεῖρα ποὺ ἐβλεπε στὸν ὕπνο τῆς δὲν ἦσαν παρὰ «δαίμονες ἐπισειόντες κέρατα φοβερὰ ἢ ἄγγελιοι κρατοῦντες διότιμος ρομφαίας.» Τρεῖς μῆνες ἄβουλλας, μονῳσῳς καὶ νηστείας ἔφθασαν γιὰ ν' ἀναστατώσουν τὴν ἀφῳρτὴ κοπέλλα. Νευριασμένη κάποια μέρα ἡ ξανθὴ κόρη τῆς Γιούθας ἐκλείσει τὰ βιβλία τῆς καὶ ἀνοῖξει τὸ παράθυρο. Ἐνα δονατὸ καὶ γλυκὺ ἄρωμα λουλουδιῶν ἐπλημμύρισε τὸ στήθος της.

«Ὁ Ἀπρίλιος ἠγγιζεν εἰς τὸ τέλος τῆς. Τὸ κελλὶ τῆς Ἰωάννας ἐπισκέφθη κάποια μέρα ἡ ἡγουμένη μαζί με τὸν νεαρὸ καλόγηρο Φρουμέντιο. Ὁ τελευταῖος εἶχεν ἄ οσταλῳ σὸ γυναικεῖο μοναστήρι ἀπὸ τὸν ἡγούμενο τῆς Φουλδας ἅγιο Ραβῳνο γιὰ ν' ἀντιγράψῃ τὰς ἐπιστολάς τοῦς Ἁγ. Παύλου. Βοηθῳς στὴν ἐργασίῳ τῆς ἐπιπέσει ἡ Ἰωάννα...»

καρδίας ἡμῶν, δταν εἴμεθα εἰκοσαστείς, ὁπάρχει κατὰ τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς ἱατροὺς, σῳείσι τις μυστηριώδης καὶ δυσεξηγήτος, ὁῳ ἡ τοῦ Σωκράτους πρὸς τὸν Ἄλκιβιάδην. Ὅσῳκις βλέπομεν πράσινα δένδρα, μαλακὴν χλόην ἢ σπῳήλαια σικερά αἰσθανόμεθα εὐθῳς τὴν ἀνάγκην συντρόφου ἐν τῳ παραδείσᳳ τούτᳳ.

Θυμήθηκε, λοιπὸν, ἡ Ἰωάννα τὸ παλῳ τῆς δνεῖρο καὶ τὶς ἐλπίδες ποὺ εἶχε δταν ἐμπῳκε σὸ μοναστήρι ἐκεῖνο καὶ ἐφῳνάξε:

— Λιόββα! Λιόββα! πότε θὰ ἐκτελέσῃς τὶς ὑποσχέσεις σου; Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε σκόλο νὰ δειρῳ ἢ μπιμπελὸ νὰ σπῳσῳ κι' εἶται νὰ ξεθυμῳνῳ, ἄρχισε νὰ κλαίῳ.

Κάθε δυστυχία ὅμως ἔχει καὶ τὸ τέλος τῆς. Τὸ κελλὶ τῆς Ἰωάννας ἐπισκέφθη κάποια μέρα ἡ ἡγουμένη μαζί με τὸν νεαρὸ καλόγηρο Φρουμέντιο. Ὁ τελευταῖος εἶχεν ἄ οσταλῳ σὸ γυναικεῖο μοναστήρι ἀπὸ τὸν ἡγούμενο τῆς Φουλδας ἅγιο Ραβῳνο γιὰ ν' ἀντιγράψῃ τὰς ἐπιστολάς τοῦς Ἁγ. Παύλου. Βοηθῳς στὴν ἐργασίῳ τῆς ἐπιπέσει ἡ Ἰωάννα...»

Μεταξῳ τῆς ἀνοίξεως καὶ τῆς